

Forslaget under Nr. 1 gaar; det gaar ud paa at afhjælpe en Mangel, der efter min Opfattelse var tilfede ved det, der blev vedtaget ved 2den Behandling, den nemlig, at man alene havde søgt et Kriterium for, hvilke Dampkedler der skulde være fritagne for et offentligt Tilfyn, i det Damptryk, hvorunder de kunde komme til at arbejde, men derimod aldeles ikke havde taget Hensyn til Kjedlens Størrelse, som jo efter den bestaaende Lovgivning af 1851 er det andet Moment, der i denne Sag kommer i Betragtning, og fremdeles, efter hvad de Sagkyndige mene, maa komme i Betragtning i disse Forsølv. Det vil ses, at det nu er foreslaaet at ordne Sagen saaledes, at Dampkedler, der ikke rumme over 500 Potter, skulde være fritagne for et offentligt Tilfyn, naar det godtgjøres for Politimesteren, at det høieste Damptryk, hvorunder de kunne komme til at arbejde, ikke overstiger 10 Rd. pr. Kvadrattomme. Jeg tør antage, at man ved denne Bestemmelse vil naae dertil, at i de allerfleste Tilfælde Dampkedler, der bruges omkring paa Landet, ville blive fritagne for dette offentlige Tilfyn, og jeg vil antage, at man vil finde det billigt, at denne Undtagelse for Tilfynet med Dampkedler, hvis Rumfang ikke overstiger 500 Potter, ikke er bragt i Anvendelse ogsaa med Hensyn til saadanne Dampkedler, der bruges i Fabrikker. Jeg tør antage, at man vil give mig Ret i, at de Hensyn, der kunne tale for en vis Lempelse i Henseende til Tilfynet med Dampkedler paa Landet, ikke saaledes komme til Anvendelse, hvor der ee Spørgsmaal om Dampens Anvendelse i de egentlige Fabrikker. — Det næstvigtigste Forslag er det, der er stillet under Nr. 2 til § 2. Man vil erindre, at det ved 2den Behandling blev vedtaget af Lovforslaget at ubelade den Bestemmelse, der var indkommet, efterat Lovforslaget havde været til Behandling for 2-3 Aar siden i det meget ærede Landssting, nemlig en Bestemmelse om, at der skulde føres Tilfyn ogsaa med de Personer, til hvem Pasningen af Dampkedler betros. Jeg skal ikke komme tilbage til de Grunde, hvorpaa man støttede Forslaget om Ubeladelse af denne Paragraf, det vil ses, at jeg heller ikke er kommen tilbage paa at foreslaa, at en saadan Bestemmelse igjen skal optages i Loven. Jeg negter ikke, at jeg ikke fandt det ganske heldigt, at man saaledes lod den paagjældende Paragraf udgaa, og det vil maaske ogsaa erindres, at der i alt Fald paa dette Punkt i Landsstinget reiste sig Stemmer, der forsaavidt sluttede sig til Justitsministeren. Naar jeg imidlertid ansaa det for at være uheldigt, at man lod den paagjældende Paragraf gaa ud af Lovforslaget, da var det ikke saa meget af Hensyn til, at man ved denne Ubeladelse stillede det tvivlsomt, i hvilket Omfang og til hvilken Brændse Tilfynet med de paagjældende Personer kunde og skulde føres af Politimesteren, men det er nærmest, fordi man med det Samme borttog

den Bestemmelse, der paabød, at der ved Anordning skulde gives nærmere Regler med Hensyn til Pasningen af Dampkedler. Jeg kan nemlig ikke komme bort fra, at det i alt Fald i mange Tilfælde og særligt med Hensyn til Pasningen af Dampkedler i Fabrikker og andre industrielle Anlæg kan være saare nyttigt, at der foreskrives visse Regler til Sagttagelse ved Pasningen, hvilket navnlig ogsaa vil kunne lette Synet af Kjedlerne, saavel det, der skal finde Sted hvert 3die Aar, som det mindre indgribende Efterfyn, der skal finde Sted hvert Aar. Saadanne Regler tror jeg ogsaa kunne være forsaavidt nyttige og tjenlige, som de ville kunne være virksomme til at indskrænke de Personer, der skulle passe Kjedlerne, en vis Opmærksomhed. Det vil være lettere at kontrollere, hvorvidt de paagjældende Personer i det Hele optræde og vise sig, som de bør, naar der er foreslaaet bestemte Regler, med Hensyn til hvilke det kan ses, hvorvidt de overholdes eller ikke. Ifølge disse Betragtninger har jeg, som sagt, ikke stillet Forslag om, at den omtalte Paragraf skulde gjenoptages i Lovforslaget; men jeg har indskrænket mig til under Nr. 2 at stille et Forslag, der, som det forekommer mig, fremtræder i en meget bestemt Skikkelse, idet det nemlig deri kun heber, ikke, at der skal gives, men at der kan gives nærmere Regler for Pasningen af Dampkedler, og det ikke engang Pasning af Dampkedler i Almindelighed, men kun af Dampkedler, der benyttes i Fabrikker og industriel Virksomhed. Jeg kan ikke negte, at jeg tror, der vil vindes Noget ved en saadan Tilsielse, og at man ikke vilde gjøre Ret i at afstjære Muligheden for, at Regjeringen kan give saadanne Regler. Forslaget under Nr. 3 er, som det vil ses, i det Væsentlige kun en Ompostering. Det er af de Grunde, jeg tildels antydede ved 2den Behandling, forekommet mig, at det vilde stemme bedre med den systematiske Anordning, naar man satte Bestemmelserne om Synet hvert 3die Aar ind i § 4, hvori Hovedreglen gives om, hvor ofte Synet skal finde Sted. § 4 siger nemlig, at enhver det Offentliges Tilfyn undergivet Dampkedel skal synes og naar dette Syn skal finde Sted: For det Første, førend Dampkedlen som ny tages i Brug, for det Andet efter enhver foretaget Hovedreparation, for det Tredie, naar en faststaaende Dampkedel flyttes og derefter tages i Brug, og her hører det ogsaa naturlig hjemme, forekommer det mig, at sige, at hvert tredie Aar skal et saadant Tilfyn finde Sted. Ved at flytte Bestemmelsen derhen, vindes fremdeles efter min Formening det, at man da i § 13 kunde indføre den Bestemmelse, som det vil ses, at jeg har foreslaaet under Nr. 7, nemlig, at det er Politimesterens Pligt at paase, at dette Efterfyn finder Sted inden Udløbet af den forestkrevne Frist, saa at altsaa Politimesteren, hvor den paagjældende selv ikke har begjæret Synet foretaget, skal drage Omsorg for, at det kom